

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отеца, освен чрез Мене.

**ИЗКУШЕНИЕТО НА БОГАТСТВОТО
ИСУС В СТАРИЯ ЗАВЕТ
ИЗБЯГВАНЕ НА ИНТИМНОСТ**

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG
Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Април/Май/Юни 2016 г., ISSN 1312-0409
Списанието се разпространява бесплатно

Изкушението на богатството	3
Молитва в едно изречение	4
Променящият се постмодерен свят през погледа на създаващата се църква	5
Как да се съпротивим на изкушението?	9
Исус в Стария Завет	12
Околната среда и християнската отговорност	15
Вида молитва, която Бог отговаря	17
Избягване на интимност	21

Псалом 111

Ще славя Господа от все сърце. В съвета на праведниците и сред събранието им.

Велики са делата Господни, Изследими от всички, които се наслаждават в тях.

Славно и великолепно е Неговото дело;
И правдата му остава до века. Достопаметни направи чудесните Си дела;
Благ и милостив е Господ.

Даде храна на ония, които
Му се боят;
Винаги ще помни завета Си.
Изви на любете Си силата
на делата Си
Като им даде народите за наследство.

Делата на ръцете му са
вярност и правосъдие;
Всичките му заповеди са
непоколебими;
Утвърдени са до вечни
векове, като са направени
във вярност и правота.
Той изпрати изкупление на
любете Си; Постави завета
си за винаги;

Началото на мъдростта е
страх от Господа;
Всички, които
се управляват по него,
са благоразумни;
Неговата хвала
трае до века.

Изкушението на богатството

Д-р Йозеф Ткач

Едно списание публикува преди известно време сентенцията: Купувам, значи съществувам. Сигурно свързвате това изпълнено с хумор съдържание с известното философско твърдение: Мисля, значи съществувам.

Нашето консуматорско общество няма нужда от покупки. Онова от което нашата култура се нуждае е ИСТИНСКОТО ЕВАНГЕЛИЕ, включващо откриването на Бога.

„АЗ СЪМ, КОЙТО СЪМ“

Богатият младеж от Марко 10:17-21 идентифицира себе си: „А когато излизаше на пътя, един се завтече, коленичи пред Него и Го попита: „Учителю благи, какво да направя, за да наследя вечен живот?“ А Иисус му каза: „Зашо Ме наричаш благ? Никой не е благ, освен Един Бог. Знаеш заповедите: ‘Не убивай; не прелюбодействуй; не кради; не лъжесвидетелствува; не увреждай; почитай баща си и майка си’.“ А той Му каза: „Учителю, всичко това съм опазил от младостта си“. А Иисус, като го погледна, възлюби го и му каза: „Едно не ти достига: иди, проходи всичко, което имаш, и дай на бедните; и ще имаш съкровище на небето. И ела и Мe следвай“.“

Той беше изкушен да си мисли, че благосъстоянието му тук и днес е гарантирано благодарение на богатството му, а вечният живот е осиртурен чрез добрите му дела.

Богатият младеж обаче попита какво да стори, за да наследи вечен живот. Отговора на Иисус към богатия младеж е отговор към всички нас - да се откажем от всичко, което носи богатство и наслада в този свят и да задоволим глада на сърцата си с Неговата правда. Иисус накара богатия младеж да се откаже от неща и илюзии, за да е в състояние да контролира живота си. Иисус го помоли да приеме вечните съкровища на Божията милост и абсолютната сигурност за вечен живот базирайки се на Божи-

ята правда. Иисус му предложи да стане Негов ученик. Налице бе предложение от Месия. Той обаче го пренебрегна. В един от преводите се казва, че богатият младеж е бил шокиран, натъжен и си отиде с болка в сърцето. Сам той почувства истината от поставената му диагноза от Иисуса и не беше в състояние да приеме предлаганото му средство за изцеление. Нека си припомним, че богатият младеж първоначално също се е радвал на думите на Иисуса. Той беше много внимателен спрямо Бога. Иисус съчувстваше на този младеж. Той знаеше онова, което блокира връзката му с Бога - а именно богатството, което притежаваше и неговата погрешна вяра, ако би сторил онова, което Иисус искаше от него, щеше да спечели вечен живот. Явно богатството владееше този човек. Духовният му живот беше илюзия. Основата, на която стоеше беше фалшива, той считаше, че добрите дела, които той вършеше задължават Бога да му дари вечен живот. Нека всеки от нас си зададе въпросите: кой и какво владеят живота ни? Ние живеем в едно консуматорско общество, което с устата си уж изповядва Бога, говорещо за свобода и независимост, което си купува робски задължения и което се управлява от една религиозна култура, подчертаваща добрите дела, като ключ към спасението, и едва ли не добрите дела са начин за квалифициране за спасението.

Трагедия е факта, че много християни загубват поглед и не знаят накъде ни води Христос. Иисус е нашето сигурно бъдеще. „Да се не сумущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и Мене. В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви пригответ място. И като отида и ви пригответ място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз да бъдете и вие. И вие знаете за къде отивам и пътя знае-

те.“ (Йоан 14:1-4)

Учениците на Христос знаеха пътя. Ние също знаем как да следваме Христос и истински да уповаваме на Бога. Божията милост е всичко за нас. Иисус е фундамента на всичко, в което вярваме. Той е нашето спасение. Нека си припомним че Бог е онзи, което е!

Той ни е възлюбил и ни предлага съкровище от Своето богатство.

Нека любим Бог с дух, душа и тяло.

„ А Той му рече: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“. (Матей 22:37)

МОЛИТВА В ЕДНО ИЗРЕЧЕНИЕ

Наскоро се замислих над своите молитви, особено онези изречения, които най-често са в ума ми.

ГОСПОДИ ГОВОРИ МИ

Започвам оттук, защото това наистина е една детинска молитва. Господ ни препоръчва да вярваме като децата. Когато отидем като деца, молейки Бога да ни говори, да направи пътя ясен пред нас, Той ще си сигурност ще го направи. А ние ще си пренаредим ежедневието, така че крачката ни да се забави, за да можем да Го чуем.

ГОСПОДИ, НАПРАВИ НЕЩАТА, КОИТО НЕ УМЕЯ

Научих тази молитва от един приятел след блягството от цунами 2004 г. Открих, че ако се молим така, това е много зле, защото ако наистина го искаш Бог ще се заеме с въпроса и ще те извади от зоната на комфорт.

ГОСПОДИ ИСУСЕ, ОТВОРИ ОЧИТЕ НА СЪРЦЕТО МИ, ЗА ДА ТЕ ВИЖДАМ ПО-ЯСНО

Тази молитва идва от молбата на Павел в Ефесия 1:17-18

„...дано Бог на нашия Господ Иисус Христос, Отец на славата, да ви даде дух на мъдрост и откровение, за да познае-

те, като просветли очите на сърцето ви, за да знаете каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството на славното Негово наследство за светиите.“

Усетих, че се връщам към нея отново и отново, защото засяга моите нужди и Божията суверена сила. Оставен сам на себе си съм като слепец опитващ пътя си. Ако очите ми са отворени ще живея в светлина, в Божията светлина, тогава ще видя всичко останало.

ДА БЪДЕ ТВОЯТА ВОЛЯ

Четох за един човек, който трябвало да се моли на едно празненство и това било всичко, което казал: „Господи, да бъде Твоята воля, гори ако това означава да не бъде моята воля.“ Един проповедник преди да проповядва се моли Бог да изнесе проповедта, която той самия се нуждае да чуя. Тази молитва ми напомня, че не стоя пред църквата, а че най-голямата ми нужда е да чуя Божието Слово в собст-

вения си живот.

ГОСПОДИ ИСУСЕ ХРИСТЕ, БОЖИЙ СИНЕ, БЪДИ МИЛОСТИВ КЪМ МЕНЕ ГРЕШНИКА

Това е най-дълбоката нужда, която всички чувстваме - да получим милост от Бога.

Господи, бъди милостив - Той знае в детайли какво трябва да направи. Някой е казал, че има две основни молитви. Помогни и Благодаря Ти. Трудно е да бъдеш по-кратък от това.

Променящият се постмодерен свят през погледа на създаващата се църква

Монте Волвертон

„Каза още на множествата: „Когато видите облак да се издига от запад, веднага казвате: ‘Дъжд ще вали’; и така става. И когато духа южен вятър, казвате: ‘Ще стане жега’; и става. Лицемери! Лицето на земята и на небето знаете да разпознавате, а това време как не знаете да разпознаете? А защо от само себе си не съдите кое е право?“ (Лука 12:54-57)

С тези думи Господ ни задължава да разпознаваме времената, в които живеем и да се съобразяваме с тях. В миналото много поколения са живели при едни и същи повторящи се условия, а сега в рамките само на едно или две поколения се извършва гигантска промяна в начина на мислене. Това неминуемо води до конфликти. Църквата изпълнява функцията на от-

пор на атеизма. Истинската църква отрича 90% от тезите на модернизма отдавайки абсолютен приоритет на Бога, Иисуса Христа и Библията. Харизматичните общества търсят емоции; традиционните църкви - традиции, а истинската църква залага на Библията и вярата.

Днес светът се променя толкова бързо, че идеите на модерното общество стават все по-неприемливи. Теорията за неопределеността на елементарните частици и теорията на Айнщайн се пренасят от химията и физиката в общество то и му действат унищожаващо. Стига се до там, че вече няма твърди принципи, всичко е култура, обстоятелства и т.н.

Заражда се едно ново явление постмодернизъм. Това понятие се употребява първоначално в сферата на изкуството, но постепенно се превръща в многопосочна световна тенденция. И както предишното течение, модернизма, е оказalo влияние върху църквата, така и новото явление се превръща в неин проблем, независимо от това дали искаме или не.

Личността не харесва религиозните институции, но пък е отворена за духовното

Налице е желание за бягство от света, отричане от материализма, за промяна начина на живот. Повечето от членовете на църквата са склонни да мислят за локални проблеми, а не за мисията на църквата като цяло. Много хора мислят за своя вътрешен духовен свят и не се интересуват за църквата като цяло.

Смущаващ проблем става разбирането за толерантността. Традиционно разбиране е: „Аз признавам, да, уважавам действията на другите без да ги споделям. Признавам, че има различни хора и уважавам правото им сами да избират какви да бъдат. Не ги осъждам.“

Редица текстове в Библията препоръчват такова толерантно поведение: „Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живейте в мир с всичките човеци.“ (Римл. 12:18)

Постмодерното разбиране е: „Не е достатъч-

но да позволиш на другия да си прави каквото си иска.“ Това е новата толерантност - ЕТО ТОВА Е СТРАШНОТО. Когато признаваш други религии, когато оправдаваш алкохолика, прелюбодеенца, престъпника, тогава ЕВАНГЕЛСКОТО ВЛИЯНИЕ е излишно, щом те са прави.

Ето част от проблемите, очертаващи ни като християни.

1. Библейската истина според нас е единствената истина.

„Вижте сега, че Аз съм Аз, и освен Мене няма Бог; Аз убивам и Аз съживявам, Аз наранявам и Аз изцелявам; и няма кой да избавя от ръката Ми.“ (Второзаконие 32:39)

2. Библията казва това, което всеки читател вижда в нея.

Налице са реални опити Библейските стандарти да се преписват в полза на т.н. „разкрепостяване“, т.е. всичко е възможно.

3. Най-голямата опасност в това да отхвърлим уникалността на истинската църква (Откр. 10 глава) Иисус и кръста имат уникално значение. „Иисус му казва: Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене.“ (Йоан 14:6)

Мисията на църквата

„Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учате да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века.“ (Матей 28:19-20)

Съвременните хора отхвърлят Библейските ценности. Те живеят без брак. Ако няма истина, която да защитаваме, няма и място за убеждения. Начинът обаче човек да се разграничи от нещо, е като го напусне. Неща като лицемерие, цинизъм, предателство в някои случаи не впечатляват никого. Господ ни задължава да разпознаваме времената, в които живеем. В момента обаче, в който Христовото царство сключи мир със света настъпва края на християнството. Въпреки предизвикателството на времето, ние трябва да служим на Господа.

Как да имаме убеждения в променящият се свят

„От исахарците, мъже, които разбираха времената, та знаеха как трябваше да по-

стъпва Израил, с двестата им началници, и всичките им братя действуващи под тяхна заповед.“ (1. Летописи 12:32)

Необходимо е да познаваме особеностите на времето, обществените настроения, тенденциите в обществото, само тогава ще можем да реагираме адекватно. Необходимо е да дадем отговор на новата религиозност без нужда от църква, моралния, религиозния релативизъм, загуба на единичност, консуматорската нагласа на обществото. Дали несъзнателно всички християни вече не мислят като постмодерния човек?

1. Диалогът остава невероятно важна възможност

Разговорът с хора с различни убеждения е много важен, за да опознаят истинската вяра. Колкото повече тези хора знаят за Библейските истини, толкова повече ще са под влиянието на Святия Дух. Необходимо е да разговаряме с нашите деца - какво ги привлича? Каква празнота запълва постмодерното общество и постмодерните приятели. Забраните не вършат работа. Нека не потискаме любопитството им, а да говорим.

2. Личен пример на принципност и убеденост

„Защото основанията се разориха; а праведният що е извършил?“ (Псалом 11:3)

Отговорът е по-долу в Псалома: „Господ е в светия Си храм, Господ, Чийто престол е на небето; Очите Му гледат, клепачите Му изпитват човешките чада. Господ изпитва праведния.“

Необходимо е твърдо да стоим за истината и

за убежденията си. Най-голямата нужда на свeta е от хора, които не се купуват нито се продават, които дълбоко в душата си са искрени и честни, хора, които не се страхуват да назоват греха с истинското му име, хора, чиято съвест е вярата на дълга, както стрелката на компаса към полюса, хора които биха стояли за правото, дори и небесата да паднат. Библията казва, че не всяка вяра е правилна. И като християни ние не трябва да отстъпваме дори и милиметър от това разбиране. Има Божии истини има и Вавилон, а Вавилон има много лица.

„И да вършиш това, което е право и добро пред Господ, за да ти бъде добре и да влезеш и завладееш добрата земя, за която Господ се е клел на бащите ти.“ (Второзаконие 6:18).

Щом нещо не е правилно в Божиите очи, то е погрешно. Това не е разбиране на еврейската или на западната култура. Това е истината според Бога, Който управлява всички култури разкрита в Божието Слово.

И грехът не е алтернативен път, а е именно грех и престъпление.

3. Любов

Това не е дежурният, а единствено работещ отговор

„Затова приемайте се един друг, както и Христос ви прие, за Божията слава.“ (Римл. 15:7)

„...всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.“ (1. Кор. 13:7)

Да показваме любов към Христос е постмодерното мислене. Ако искате да разберете какво представлява истинската любов, вгледайте се дълго и дълбоко в Иисуса.

Постмодерните хора казват, че да обичаш - означава да си съгласен. Да одобряваш и участвуваши в това, което другите правят. Иисус обаче не е обичал по такъв начин.

„На Мойсеевото седалище седят книжниците и фарисеите; затова всичко що ви заръчат, правете и пазете, но според делата им не постъпвате; понеже говорят, а не вършат.“ (Матей 23:2-3)

Не каза: И те са прави.

Иисус никога не е вземал участие в дейности, които не е одобрявал. Иисус не се е съгласявал с определени практики и вярвания и когато е имал възможност е предупреждавал срещу тях. Любовта не е пасивност. Тя е отговорно отношение и поведение. Да предпазим човека от вреда - независимо дали е физическа, духовна или емоционална - това е любов и отговорност. Ка-

зват, че не омразата е антипод на любовта, а безразличието. Ако обичаш някого, няма да мълчиш за небрежното му отношение към църквата. Изказането на Яков си остава приложимо и във времето на постмодернизма. „Прочее, ако някой знае да прави добро и го не прави, грех е

нему.“ (Яков 4:17) Постмодерното мислене заявява: Трябва да си съгласен с мен. Любовта казва: трябва да ти кажа истината, защото тя ще те направи свободен.

4. Силни аргументи

Нека показваме колко нелогични са много дневни твърдения.

Показвайте при всеки удобен случай противоречията в постмодерното мислене.

Закон за противоречието

Законът за непротиворечието в логиката твърди, че две противоречещи си идеи не могат да бъдат верни едновременно. Тогава не може и Иисус и Мохамед да казват истината. Самата Библия нарича скромно Вавилон многото църкви с много противоречещи на Божието Слово доктрини.

Снегът или е бял или не е.

Втората възможност обхваща в себе си широк спектър от възможности, но трето положение не съществува. Изключено е.

Така Иисус или е единствения Бог или не е, трета възможност няма. Християнският Бог не е национално племенно божество, както мислят някои.

5. Да се молим Господ да им отвори очите

„Но ако благовестието, което проповядваме,

е покрито, то е покрито за тия, които погиват, - за тия, невярващите, чиито ум богът на тоя свят е заслепил, за да ги не озари светлината от славното благовестие на Христа, Който е образ на Бога.“ (2. Кор. 4:3-4)

Мотивът на застъпническата молитва извира от една загриженост. Нека всеки от нас се запита дали застъпническата молитва не е най-бездната област от нашия молитвен живот.

6. Да се въоръжим с огромно търпение
 Важно е да показваме каква е истината от Библията. Можем смилено да посочваме какво казва Бог по всеки въпрос. Нека си припомним, че Иисус посети Закхей въпреки греховете му. Просто му показва зачитане, любов, загриженост. Как обаче реагира Закхей? Той сам повдига въпроса за греховете си. Иисус не му казва „няма нищо, всички правят така, ти не си имал намерения...“ „И Иисус му рече: Днес стана спасение на този дом; защото и този е Авраамов син. Понеже Човешкият Син доиде да потърси и да спаси погиналото.“ (Лука 9:9-10)

Той се радва на видимото покаяние и корекция в поведението на Закхей.

7. Евангелизиране

Постмодерните хора казват, че евангелизирането е нещо излишно и вредно. Каква е нашата мисия? Павел я описва: „...да им отвориш очите, та да се обърнат от тъмнината към светлината, и от властта на сатана към Бога, и да приемат прощение на греховете си и наследство между осветените, чрез вяра в Мене.“ (Деян. 26:18)

Днес обществото се нуждае от мисионери, от носители на надеждата. „Идете, прече, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да па-

зят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършката на века.“ (Матей 28:19-20)

Иисус Христос не накърни Божественото Си достойнство, като послужи на Своите ученици. Постмодерният човек е много самотен. Телевизорът и компютъра не могат да заменят живото общение. Иисус ни е упълномощил да бъдем утешители. „За тия, невярващите, чиито ум богът на тоя свят е заслепил, за да ги не озари светлината от славното благовестие на Христа, Който е образ на Бога.“ (2. Кор. 1:4)

В модерният свят има много трудни и дори рискови личности, с които не е лесно да разговаряме, но това е християнството. Иисус каза нещо много притеснително: „Блажени скърбящите, защото те ще се утешат.“ (Матей 5:4)

Дошло е време, когато е необходимо да правим повече, отколкото сме правили до сега.

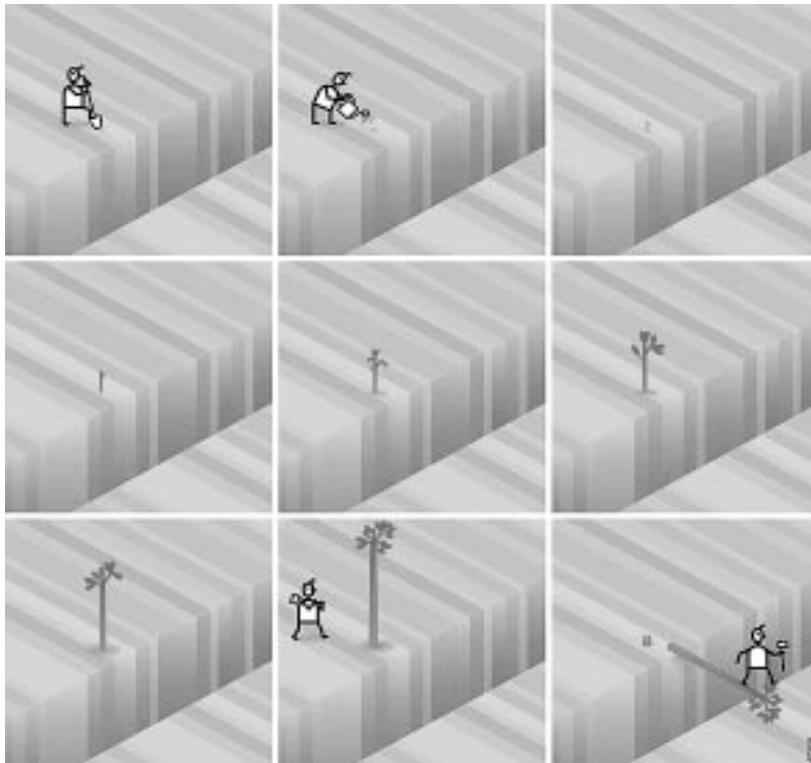
Постмодернизма е голямо предизвикателство пред Христовата църква. Обществото не е постхристиянско, а в голяма степен **АНТИХРИСТИЯНСКО**.

Проблемът с постмодерното време защастие е не само наш, а и Божий. Иисус е обещал:

„Пък и Аз ти казвам, че ти си Петър (значи: канара) и на тая канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да й надделеят.“ (Матей 16:18)

Обществото е отредило място на истинската църква в най-затънения тъгъл и дори е карана да мълчи. Необходимо ли е да се съгласяваме с това положение? Ако стената се руши тухла по тухла, то всички ние трябва да я изграждаме тухла по тухла.

Нямаме добри отговори на всички въпроси. Дължни сме да се молим и да търсим отговорите от Бога и от Словото. Ако правим това ще предлагаме Божията истиница и надежда на един объркан и разочарован свят.

КАК да се съпротивим на изкушението?

Джон Стонкипер

Много искрени християни вярват, че изкушението е грях. Това не е вярно. Изкушението не може да бъде грех, понеже Библията казва, че Иисус е бил изкушаван подобно на нас.

„Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да ни съчувства в нашите слабости, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушаван по същия начин като нас, ноnak без грях.“

(Евреи 4:15)

По-скоро грях е да отстъпиши пред изкушението. Но благодарим на Бога, Той е осигурил всичко необходимо, за да можем да се съпротивим на злото и да го победим.

Нека се запитаме какво стори Иисус, за да се съпротиви на изкушението?

Първо, Той цитираше Библията:

„В сърцето си опазих Твое слово, за да не ти съгрешавам.“ (Псалом 119:11)

Второ: прибягване към молитва: „Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение; духът е бодър, а тялото немощно.“ (Марк 14:38)

ПОМНЕТЕ НАГРАДАТА

Една от причините, поради която хората биват побеждавани от изкушението, е че губят вечната си перспектива.

Ако някой ангел се появи сега пред вас с цялата си слава и ви каже: Покай се - Иисус идва скоро - няма ли да ви е по-лесно да се съпротивите на изкушението? Разбира се, защото Вярата ви ще бъде укрепена.

„С Вяра Мойсей, когато стана на възраст, отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря и предпочете да страда с Божия народ, а не да се наслаждава за кратко време на греха, като счете позора за Христос за по-голямо богатство от египетските съкровища; защото гледаше на бъдещата награда.“ (Евреи 11:24-26)

Постът, който Мойсей щеше да заеме, би било изкушение за всекиго. Но той погледна към вечната награда и бе в състояние да се съпротиви.

„А както е писано: „Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, това е приготвил Бог за тези, които Го любят“ (1. Коринтияни 2:9)

ВЯРВАЙТЕ ВЪВ ВРЕДАТА НА ГРЕХА

Трябва да помним колко лош е грехът
„Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мене? Да не бъде! Но грехът, за да се показва, че е грех, ми причини смърт чрез това добро нещо, така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен.“ (Рим. 7:13)

Библията казва в Йов 1:1 „Имаше в земята Уз (или: Авситис. Виж. Бит. 10:23, 22:20, 21, 3:28) един човек на име Иов. Той човек бе непорочен и правдив, боеше се от Бога, и отдалечаваше се от злото.“ Както при Йов любовта към Бога е част от мразенето на злото.

„Чрез Твоите правила станах разумен; затова мразя всеки лъжлив път.“ (Псалом 119:104)

Дяволът прави така, че нещо греховно да изглежда като задължение и кривото да изглежда привлекателно. Не се подвеждайте! Трябва да обичате Бога толкова, че да сте готови по-скоро да умрете, отколкото да съгрешите съзнателно и да Го наскърбите.

ЛЮБОВТА КЪМ ПАРИТЕ

След гордостта, това е най-голямото изкушение. Нямам предвид толкова банкнотите, колкото материализма и властта. Вярвам, че християните трябва здраво да работят печелейки, спестявайки и давайки в зависимост от това доколко могат. Но съществува една постоянна опасност парите да станат наш бог.

„А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение и в примки, и в много глупави и вредни страсти, които потапят човеците в разорение и гибел.“ (1. Тимо-

тий 6:9)

Виждал съм хора да правят неообмислен избор, като да залагат собствените си спестявания поради това, че искат бързо да забогатеят. Хвърлят на

вята пари, които могат да бъдат употребени за спасяване на човешки души.

„Никой не може да служи на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да служите на Бога и на майона.“ (Матей 6:24)

В църквата се молим Господ да ни благослови в нашите финансово нужди, но не искаме да ставаме роби на парите. Ако сърцето Ви е при парите, то не може да бъде при Бога.

БЪДЕТЕ ГОТОВИ ДА ИЗБЯГВАТЕ

Не са поставени много рекорди, когато става дума за бягане от изкушенията. Общо взето, те по-скоро се влачат надявайки се грехът да ги настигне. Понякога и изкушението влиза от някоя друга врата, която нарочно сме оставили отворена. Да предположим, че случайно сме разлели бензин върху дрехите си, а наблизо някой драска клечка кибрит. Какво бихте направили? Ще избягате колкото се може по-далеч и колкото може по-бързо. Такова трябва да бъде отношението и към изкушението.

„Бягайте от благодеянието. Всеки друг грях, които би сторил човек, е вън от мялото; но които блудствува, съгрешава

против своеото си мяло...

Затова, възлюбени мои, бягайте от идолопоклонством.“ (1. Кор. 6:18; 10:14)

„Приближавайте се при Бога, и ще се приближава и Той при вас. Измивайте ръцете си, вие грешни, и очистявайте сърцата си, вие колебливи.“ (Яков 4:8)

Когато бягаме от изкушението очите ни трябва да са обрнати към Бога.

Когато знаете, че нещо е греховно, не участвайте, защото сявала е майстор на намиране на благовидни причини за непристойно поведение. Точно така падна Ева.

НЕ СЛЕДВАЙТЕ ТЪЛПАТА

Честа причина поради която християнина пада в изкушение е разсъждението: Всички правят така или това. Това беше и причината поради която Петър се отрече от Исус. Оставяйки тълпата да измерва ценностите ни ние ставаме като нея. „Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води в погибел, и мнозина са ония, които минават през тях.“ (Матей 7:13)

Християните трябва да мислят сами, а не някой друг е вме-

сто тях. Трябва да се съпротивявате на натиска на равните и на по-горните. Ако един милион души вярват в една лъжа тя никога не ще остава лъжа. Най-великите Библейски герои са хората, които са стояли за правото, когато всеки друг се е огъвал.

ОСТАНЕТЕ ЗАЕТИ

Безделието е работилницата на дявола. „Ето що беше беззаконието на сестра ти Содом,нейното и на дъщерите ѝ: Гордост, пресищане с храна и безгрижно спокойствие; а сиромашт и немощният не подкрепяше; те се и възгордяха и вършеха мерзости пред мене; замова, като видях това, махнах ги.“ (Езекил 16:49-50)

Содомската долина беше плодородна и изобилстваше с храна. Животът на жителите ѝ беше лек. Лот се премести защото му се предлагаше охолен живот. Когато човек няма какво да прави дава възможност на дявола да помогне на пълтското сърце.

„И така, внимавайте добре как се обхождате - не като глупави, а като мъдри, като изкупвате благоприятното време, понеже дните са лоши“ (Ефесяни. 5:15-16)

Грешът започва от умът, който е предназначен да се концентрира главно върху едно нещо в определен момент. Ако сме заети, особено насочвайки се към вършене на нещо добро, като свидетелстване или подпомагане на бедни, ние няма да имаме време да мислим нещо зло. След грехопадението, когато Бог каза на Адам: „С пот на челото ще изкарваш хляба си“ - това бе предназначено да бъде благословение за човека той може да бъде зает и да се размине с духовна деградация.

Псалом 49

Слушайте това, всички племена; внимавайте, всички жители на вселената, и нижкопоставени и високопоставени, богати и сиромаси заедно.

Устата ми ще говорят мъдрост, и размишлението на сърцето ми ще бъде за разумни неща; ще наведа към притча ухото си,

Ще изложа на арфа гатанката си.

Защо да се боя във време на бедствие,

Когато ме обкръжи беззаконието до петиме?

От ония, които уповават на имота си,

И се хвалят с голямото си богатство,

Ни един от тях не може никак да изкупи брама си, нито да даде Богу откуп за него.

(Защото толкова скъп е откупът на душата им,

Щомо всеки трябва да се оставя от това за винаги), та да живее вечно и да не види изтление. Защото гледа, че мъдрите умират,

И еднакво с тях погиват безумният и несмислението, И оставят богатството си на други. Тайната им мисъл е,

че домовете им ще трайт вечно,

и жилищата им из род в род;

Наричат земите си със своите си имена.

Но човекът не пребъдва в чест;

Прилича на животните, които загиват.

Това е пътят на безумните;

Но никога идещите подир тях човеци одобряват думите им. Назначават се като овце за преизподнята; смъртта ще им бъде овчар;

И праведните ще ги обладаят призори;

И красотата им ще овехтее,

Като остава преизподнята жилище на всеки един от тях Но Бог ще изкупи душата ми от силата на преизподнята. Защото ще ме приеме.

Не бой се, когато забогате човек,

Когато се умножи славата на дома му;

Защото, когато умре няма да вземе със себе си нищо, нито ще мине славата му на друг подир него, ако и да е облажавал душата си приживе, И човеците да те хвалят, когато правиш добро на себе си, никога ще отиде при рода на бащите си.

Които никога няма да видят виделина.

Човек, който е на почит, а не разбира,

Прилича на животните, които загиват.

На 17 години заедно с една тийнейджърска група организирахме пътуване до Русия, кое то църквата финансира. Наш ръководител беше Олег Кубик, който не познавах. Щяхме да се съберем от цялата страна и да се чакаме на летище Дж. Кенеди в Ню Йорк, откъдето щяхме да летим за Москва. Помежду си не се познавахме, както и никой не беше виждал как изглежда ръководителя ни. Казаха ни, че е висок мъж с очила с кафява шапка и ще ни чака на изхода за самолета. Самолетните ни билети бяха в г-н Кубик, така че бях силно мотивиран да го намеря. Знаех как се казва, къде приблизително да го намеря и как да го разпозная, когато го видя.

Ситуацията ни с Бог не е по-различна. Бог въз намери да го донесе в човешки вид, за да ни посети, но трябваше първо да се увери, че ще Го познаем при извнешто му. Трябва да сме мотивирани да се срещнем с Него, трябваше да знаем къде можем да Го срещнем и трябваше да знаем как до Го разпознаем. Ако нямахме това познание, човечеството щеше да не разпознае Иисус; гори нямаше да разберем онова, което Той имаше

да ни каже. Нямаше да ни интересува дори, че е умрял за нас, защото нямаше да разберем, защо беше толкова важно това. И така, Бог реши да подготви човечеството за Иисус. За целта Той подготви едно определено семейство от народа, чрез което щеше да се разпросстриши Божията истина по целия свят. Отне му досета години да ги подготви. Историята по подготвката е отразена в Стария завет. В Стария завет Бог открива, че човечеството се нуждае спешно от Спасител. Бог открива на хората къде да го търсят. Бог ни дава много, много изображения за облика на този избавител, за да го разпознаем, когато го срещнем. Можем да наречем Стария завет и голям портрет на Христос. Нека разгледаме някои от картините за Иисус в Стария завет, за да придобием ясна представа за Спасителя ли.

Първото нещо, което чуваме за Христос е записано

в началото на историята, в Битие 3. Бог създава света и хората. Те биват изкушени да вършат зло. След това наблюдаваме как човечеството носи последствията от това. Змията е преобраз на злото. Бог се обърна към змията в 15 стих казвайки:

„Ще поставя и вражда между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш непата.“

Змията може да е спечелила един кръг и да е победила Адам и Ева. Но Бог казва, че един от

ария Завет

наследниците им ще унищожи змията напълно. Този Един, Който ще дойде.

1. Ще разруши ЗЛОТО (Битие 3:15)

Змията ще нарани този човек; особено петата му. Но той ще ѝ нарани главата; той ще постави край на грешния живот. Доброто ще победи. В този етап от историята няма не предства кой ще е този, който ще дойде. Дали ще бъде първородния на Адам и Ева или някой, който ще дойде милион години след това? Но днес знаем, че този един е Иисус, който дойде и беше наранен като му прободоха нозете с пирони и го приковаха на кръст. Там на кръста Той победи злото. Сега всички очакваме Той да дойде повторно, за да отнеме властта на сатана. Считам, че съм силно мотивиран да намеря този Бъдещия, защото Той ще постави край на всички онези неща, които ме разрушават.

Така в Библията се предава тази отново и отново повтаряща се идея, кой ще бъде Този. Бог изгражда цяла култура и Израел около тази представа, че ще дойде някой, който ще избави хората от злото подобно

на жертвено Агне. За това става въпрос в цялата система и церемонии на жертвуване. Пророците постоянно изказват версии за него. Един от важните пророци Михей предсказва, че Спасителят няма да дойде от известно място. Той няма да дойде от Ню Йорк, Лос Анджелис или Ерусалим или Рим. Месия:

2. Ще дойде от място „крайна провинция“ (Михей 5 гл.)

**„А ти, Витлеем Ефратов,
Макар и да си малък за да бъдеш между Юдовите родове,
От теб ще излезе за Мене
Един, Който ще бъде Владетел
в Израيلا, чийто произход е
от начало, от вечността.“**

Витлеем е малък град, който много рядко е отбелязан на географските карти. Сещам се за редица малки градове в нашата сържава. Витлеем беше точно такъв - малък град без особено значение. Точно там щеше да се роди Спасителя. Ако искаме да го намериме, търсете Го сред хората в този малък град. („Първите ще станат последни“.) И още:

3. Ще бъде роден от девица (Исая 7:14)

„Затова сам Господ ще ви даде знамение: Ето, девица ще зачне и ще роди син, и ще го нарече Емануил (т.е. Бог с нас).“

Това ни помага да го намерим. Той няма да се роди просто сред малцината хора във Витлеем, но от момиче, което ще забременее по неестествен начин. Така обсега, в който трябва да търсим се стеснява. Сигурно ще има момичета, които ще търсят, че са забременели по неестествен начин, но ще лъжат. Въпреки това търсач ще са малко. Но ние знаем, че този Избавител ще бъде роден от момиче, което е родено във Витлеем, което търси че е девица.

Четвърто, не зависи само от способността Ви да намерите опорните точки, които биха определили с точност лицето. Има Един, чийто дело е да Ви каже, кой е този Спасител.

4. Спасителят беше оповестен от Пратеник (Малахия 3:1)

„Ето, Аз изпращам Вестителя Си, Който ще устрои пътя пред Мене; и Господ, Когото търсите, неочеквано ще дойде в храма Си, Да! Ангелът на

**завета, когото вие желаете;
Ето, иде, казва Господ на Сили-
ме.“**

Аз ще дойда Сам, за да Ви видя отблизо, казва Господ. Ще изпратя Вестител, който ще пригответи пътя пред Мен. И така, ако срещнете някой, който Ви казва, че е Месия, то ще е добре да го проверите. Направете всичко необходимо, за да разберете дали е роден във Витлеем, дали майка му е била девица, когато го е родила. Изправени сме пред чисто научен процес, за да можем ние, като скептици, да проверим дали става дума за въпросния Месия или не. С това историята ни продължава със срещата ни с Иоан Кръстител, който подготвяше народа Израел и го насочи към Иисус, когато Той дойде.

И така стигаме до петата важна точка, която е свързана с неочекван и неприятен момент, който затруднява израиляните да я разберат.

5. Той ще дойде, за да страда за нас (Исая 53:4-6)

**„Той наистина понесе печалта ни, у със скърбите ни се на-
товари; а ние Го счетохме за
ударен, поразен от Бога, и на-
скърбен. Но Той биде наранен
поради нашите престъпления,
бит биде поради нашите без-
закония; на Него дойде наказа-
нието докарващо нашия мир, и
с Неговите рани ние се изцели-
хме. Всички ние се заблудихме
като овце, отбихме се всеки
в своя път; и Господ възложи
на Него беззаконието на всич-
ки ни.“**

Вместо Избавител, който просто унищожава всички наши врагове, Той печели битката със злото посредством страдание. Той не печели ранявайки другите, но печели като бъде самият Той ранен. Много трудно

можем да схванем това. Той щеше да стъпче главата на змието, но тя щеше да му нареди нозете. Ако погледнем развитието на историята в Новия завет, ще открием, че Иисус страда и умря, за да плати цената за нашите беззакония. Той умря смъртта, която ние самите заслужаваме, за да не се налага да я платим ние. Той проля кръвта си за нас, за да Ви бъде прощено, а мялото му беше разрено, за да придобие Вашето мяло нов живот.

Но този Спасител ще е нещо повече за нас освен управител на проблема ни с греха. В Исаия 9 глава откриваме, че:

6. Той ще бъде всичко, от ко- ето се НУЖДАЕМ (Исая 9:5-6)

Нека прочетем защо ни беше изпратен Иисус:

**„Защото ни
се роди Дете,
Син ни се да-
де; и управле-
нието ще бъ-
де на рамото
Mu; и името
Mu ще бъде:
Чудесен, Съве-
тник, Бог мозък,
Отец на
Вечността,
Княз на мира.“**

Нуждаем ли се от съвет и мъдрост за това, как да постъпим в определена ситуация от живота си? Бог дойде, за да ни е чудесен съветник. Имате ли слабост в определена област от живота си, в която се

нуждаете отново и отново от подкрепа? Иисус дойде, за да бъде могъщ Бог, който е на Ваша страна и е готов да „разиграе“ мускулите си за Вас. Нуждаем ли се от любящ баща, който е винаги на разположение и никога няма да Ви разочарова, както го правят повечето от земните бащи? Иисус дойде, за да ни даде достъп до Отец, който остава непроменен за вечността и на който можем да се осланяме винаги. Изпитвате страх, неспокоичество, тревога? Бог дойде чрез Иисус, за да ни дади мир, който е непоколебим, защото сам Иисус е Княз на мира. Нека Ви кажа нещо: Ако преди не бях толкова мотивиран да търся този Спасител, то сега, след всички тези факти бих бил. Имам нужда от това, кое то Той предлага. Той предлага добър и ценен живот под Него-

во ръководство. Именно това проповядващо и Иисус, когато сойде: „Дойде царството!“ Един нов начин на живот, в който Бог е цар. Този нов начин на живот е на разположение на всеки, който последва Иисус.

И накрая виждаме, че господството на Спасителя няма никога край, защото:

7. Изгражда царство, което е ВЕЧНО (Данаил 7:13-14)

„Гледах в нощните видения, и ето, един като човешки син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и до-ведоха го пред Него.

И Нему се даде владичество, слава и царство, за да Му служуват всичките племена, народи и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му

е царство, което няма да се разрушу.“

Това, което можете да направите:

Помислете по въпроса да изучавате Библията така, че сред страниците ѝ да търсите Иисус. Ако не успеете да разберете, че всяка дума от Библията засяга евангелието, то тогава все още не сте я схванали.

Околната среда и християнската отговорност

Християните винаги са знаели, че по естеството си Библията е книга за взаимоотношенията. Бог открива чрез вдъхновеното си Слово дълбоката потребност да влезе в по-тясно и значимо общение с децата Си. Стремейки се към точно това, Творецът желае да възпита хората на правилни взаимоотношения между самите тях. В тази връзка Бог обръща внимание и на още нещо. Имам предвид правилното отношение, което човечеството трябва да има към околната страна. Искам да окуражам онези, които е са намирали време да се замислят върху това, да погледнат по-задълбочено и по-сериозно на християнската ни отговорност, която носим спрямо околната страна. Ще проследим за-

едно библейски пасаж, който Бог ни е дал във връзка с тази тема.

Бопал, Индия; Ексон Валдез, Аляска; Чернобил от Съветски съюз: редица читатели ще разпознаят тези имена, които са станали преобраз на големи катастрофи. Тези събития буквально промениха живота на милиони хора. Преживяхме трагичната загуба на редица хора, които са свързани с тези имена. Жестоките инциденти като упоменатите по-горе подсилиха общото съмъздане на света за значителния и много реален потенциал от екологични катастрофи.

През лятото на 1992 Обединените нации подкрепиха Конференция, на която се разискваха въпросите за околната среда. Тази конферен-

ция прикова вниманието на медиите. Водиха се множество дискусии и бяха подписани множество споразумения и международни договори. Тази конференция, проведена в Рио де Жанейро, Бразилия, послужи - по-скоро символично - за насочване вниманието на хората към бързо ескалиращите предизвикателства от замърсяването на околната страна. След това беше подписан т. нар. „Протокол от Киото“ и скоро състоялата се среща Г8 в Хайлигендам, Германия, които се превърнаха в основна тема в новините.

Предполагам, че повечето от хората ще се съгласят, че тези събития са правилната крачка напред и са важни импулси. Но ние вероятно бихме допълнили, че ни предстои дълъг път. Правителствата осъзнават жизнено важното значение на опазването на околната среда. Въпреки това, бих желал да изразя, че мотивацията за този въпрос все още не е най-добрата. Нека бъдем честни, че много често необходимостта от оцеляване, самосъхранение и т.н. тласка хората да се занимават с проблемите. Нашите мотиви за подобряване на околната среда не бива да са единствено свързани с борбата ни за самосъхранение. Християните носят отговорността да се занимават с този въпрос за околната среда. Това трябва да е въпрос, който е повлиян от любов и респект.

Святото Писание говори ясно за отговорността ни за тази много често пренебрегвана област. В действителност може да се изненадаме, когато разкрием, че Бог ни заповядва да бъдем „съзнателни към околната среда“. Ако разгледаме пасажите в Библията, ще открием, че след създаването на земята и съществата на нея, крайният продукт е определен като „много добър“!

Бог от самото начало възнамеряваше да включи хората в развитието и грижите за земята. Той призовава човечеството да опазва земята и да носи отговорност за ресурсите й.

„И Господ Бог насади градината на изток, в Едем, и постави там человека, когото беше създал. И Господ Бог направи да произраства от земята всяко дърво, що е красivo на глед и добро за храна, както и дървото на живота всред градината и дървото на познаване доброто и злото.

И Господ Бог взе человека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и да я пази.“ (Битие 2:8-9, 15)

„И Бог създаде человека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде.

И Бог ги благослови. И рече им Бог: Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я, и владейте над морските риби, над въздушните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята.“ (Битие 1:27-28)

Както е описано в Битие 1 и 2 глава, земята не е създадена в окончателен вид. „Едемската градина“ беше създадена с цел да се помогне на човек да изгради съвършено творение. В определен смисъл „човекът“ да стане „творец“, а Едемската градина негово „творение“. Човекът получи възможността по ограничен, но реален начин, да развие дадените му от Бога „творчески“ способности и умения. Той имаше правото да използва тази прекрасна привилегия да схване по този начин по-добре съществото на Бога.

И още на човечеството беше отредена определена степен стопанисване на физическото творение. Бог даде на човека да отговаря за заобикаляния го свят! Като християни, ние имаме отговорността да пазим онова, което архитекта на вселената ни е доверил да пазим. Голяма част от природните бедствия може да се определят като алчност на човека, които се крият в начина на „вземане“ и неправилния стил на живот. Трябва да се научим да ползваме по-ефективно ресурсите, които Бог в милостта си ни е дал за наслаждение, а НЕ да злоупотребяваме с тях. Не желая да придобивате погрешно впечатление. В никакъв случай не насьрчавам радикалните мерки и защита на околната среда. Но силно подкрепям умерена грижа за околната среда, която няма да ни доведе до състояние, в което да пренебрегнем правилните си отношения с Бога и помежду си.

Въпросът е следния: Трябва да сме добър пример в сферата си на влияние като правим това, което индивидуално или общо е разумно и е по възможностите на силите ни, за да опазим околната среда. Следващите поколения ще понасят последствията от това, което ние сме пропуснали да направим. Децата и внуките ни заслужават чиста околнна среда.

Бог ни призовава да бъдем активни участници в намеренията му. Правилния християнски стил на живот е пътя на загриженост и съпричастност. Трябва да имаме такава нагласа към цялото творение. В момента може да не сме в състояние да изгладим всяка неправда и неправомерност от света, но това не бива да ни спира да дадем своя принос в настоящето.

Видѣт молитва, която Бог отговаря

Род Бенсън

3. Царе: 17:1-24

„А тесвиецът Илия, който бе от галаадските жители, рече на Ахаава: В името на живия Господ, Израилевия Бог, Комуто служка, заявявам ти че през тия години няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мене. И Господното слово го диге към него и рече: Иди от тука, обърни се към изток, и скрий се при потока Херут, който е срещу Иордан. Ще пиеш от потока; а на гарваните заповядах да те хранят там. И той отиде там според Господното сло-

во; защото отиде и седна при потока Херут, който е срещу Иордан. И враните му донасяха хляб и месо заран, и хляб и месо вечер; а той пиеше от потока.

А след известно време потокът пресъхна, понеже не валя дъжд по земята. Тогава Господното слово го диге към него и рече: Стани, иди в Сарепта сидонска и седи там; ето, заповядах на една вдовица там, да те храни. И тъй, той стана там и отиде в Сарепта. И като го диге при градската порта, ето

там една вдовица, която събираше дърва; и той извика към нея и рече: Донеси ми, моля, малко вода във съд да пия. И като отиваше да донесе, той извика към нея и рече: Донеси ми, моля, и залък хляб във ръката си.

А тя рече: Заклевам се в живота на Господа твоя Бог, нямам ни една пита, но само една шепна брашно в делвати и малко дървено масло в стомната и, ето, събирам две дръвчета, за да умрем. А Илия ѝ рече: Не бой се;

иши, стори както каза; но омеси от него първо за мене една малка пума та ми донеси, а после приготви за себе си и за сина си; защото така казва Господ Израилевият Бог: Делвата с брашното няма да се изпразни, нито стомната с маслото ще намалее, до деня, когато Господ гаде дъжд на земята. И тя отиде та стори според каквото каза Илия; и тя и той и домът ѝ ядоха много дни. Делвата с брашното не се изпразни, нито стомната с маслото намаля, според словото, което Господ говори чрез Илия.

А след това, синът на жена-та, домакинята, се разболя; и болестта му бе тъй тежка, що-то не остана дишане в него. Тогава тя рече на Илия: Каквото има между мене и тебе, Божий човече? Дошъл ли си при мене, за да ми припомниш греховете и да умориш сина ми? А той ѝ каза: Дай ми сина си. И като го взе от пазухата ѝ та го изнесе на горната стая, где то живееше, положи го на леглото си. И извика към Господа и рече: Господи Боже мой! нанесъл ли си зло и на вдовицата, при която живея, като си уморил сина ѝ? Тогава той се простря три пъти върху детето, и извика към Господа, казвайки: Господи Боже мой, моля Ти се, нека се върне душата на това дете в него. И Господ послуша Илиевия глас, та се върна душата на детето в него и то оживя. Тогава Илия взе детето та го занесе от горната стая в къщата и гаде го на майка му; и Илия рече: Виж, синът ти е жив. И жената каза на Илия: Сега познавам, че си Божий човек, и че Господното слово, което говориш, е истина

Преди няколко години четех следното в един вестник статия за мобилни телефони: „Единственото, което различава потребителите на мобилни телефони от лудите, е предположението, че някой ги слуша.“ Някои биха търсели същото за хората, които се молят. Но Бог слуша. Той никога не е прекалено уморен или зает, за да слуша молбите ни.

Илия познаваше реалността. Редом с Мойсей, Илия беше един от най-известните пророци в Израил. Той е познат за своите победи на стотица от лъжливи пророци на планината Кармил (3. Царе 18:16-40) и възлизането с вихрушка на небето (4. Царе 2:1-12).

Илия живя през 9 век преди Христа - във време на криза в северното царство на Израил. Башата на цар Ахав Омри опитваше да слее религията на Израил с ханаанската религия, която беше в разцвета си в този район.

Ахав продължаваше тази политика като налагаше поклонничеството към Ваал в столицата на Самария (3. Царе 16:32).

С този подход Ахав знаеше, че с това се представяше добре пред народа. Ваал предлагаше нещо, с което поклонението ставаше осезаемо.

Но по-обезпокоително беше факта, че Ваал беше ханаански Бог на плодородността и виното, и култа към Ваал поучаваше в сексуален деморализъм и прекомерно пиеене като религиозен дълг за по-добри добиви. Делото на Илия беше Божият отговор на тази духовна и обществена криза в националния живот на Израил.

Важни Времена

Редом с по-горе изброените събития, си спомняме за Илия като основен характер, който участваше в удивителните чудеса, описани в 3. Царе 17. Той първо предсказа тригодишна суша.

Второ, по време на тази суша, поради която настъпи глад навсякъде, врани носеха на Илия хляб и месо, а свеж помок умоляваше жаждата му (ст. 2-6)

Трето, той остана в един дом с една делва брашно и стомна с масло, които не свършваха (ст. 12-16).

Четвърто, Илия стана инструмент за възкресението на един млад мъж, който беше починал (ст. 17-24).

До каква степен тези истории могат да ни дадат пример за вид молитви, които Бог чува? Искам да говорим за определен вид молитви и определен вид молители, на които Бог отговаря. Илия демонстрира пет принципа, които ще ни помогнат да се молим по-ефективно

Отдаеност

Илия беше отданен на Бог (ст. 1). Той беше надарен и смел: той можеше да има много по-малко известна кариера и по-малко стрес, поне считано от човешка гледна точка, ако беше приел култа към Ваал и се беше присъединил към масата.

Нямаше и един миг, в който Илия да се замисли да смени вярата си - той предпочиташе да умре. Името му олицетворяваше силен характер: „Господ е мой Бог“. Илия беше отданен на Бога.

Комуникация

Второ, Илия беше мъж, който общуваше с Бог (ст. 2-4). Бог му говореше и той говореше с Бога. Имаха добра комуникация, вид, който обогатяваше и заобикачаше живота им връзка.

Това е важно качество по отношение на молитвата и духовното задължение. Както казва американски теолог Карл Хенри: „Този, който говори само за Бог, но никога или много рядко с Бог, лесно отдава тялото и душата си на кумири.“

Илия е представен толкова често в молитва, колкото и докато проповядва за Бог. Той беше мъж на молитвата, което може би се основаваше на аскетизма. На практика не знаем почти нищо за него, но е възможно да е прекарвал времето си сам с Бог в пустинята, както го правеше Моисей и други мъ-

же. Бог използва много мощно такива мъже, защото те стоят близо до Него.

Послушание

Трето, Илия беше послушен на Бог (ст. 2, 5, 8-10). В стих 2 четем, как Бог изпраща Илия на едно уединено място, източно от Йордан. Посред широко разпространите се сула и глад, то се намира извън границите на Израел, където глада и жаждата на Илия ще бъдат утолени и вярата му опазена.

Всяка сутрин и вечер по чуден начин при него изват гарвани, които носят достатъчно хляб и месо, за да задоволят глада му, а до мястото му тече поток с добра и питейна вода.

Но потока пресъхна! Бог изпрати Илия на едно още по-иронично място: в Сарепта сидонска - родното място на Изевел (езическата жена на цар Ахав) и центъра на култа към Ваал. Илия влезе точно в сърцето на вражеския тероризъм.

Иронично е, че Бог беше от-

теглил благословенията си от Израил. Защото водачите и нацията се беше отдала в служение към Ваал, но Божиите благословения се изсипаха върху този един дом, в страната на Ваал, защото една бедна вдовица повярва на думите на верния пророк.

Послушанието на Илия спрямо Бог послужи не само за негово благословение, но то промени икономически и духовен живот на тази жена, а и живота на синът ѝ беше възвърнат.

Доверие (увереност)

Четвърто, Илия имаше доверие в Бог (ст. 14-15, 17-19). Освен събитията, описани в тази глава, не знаем нищо за живота на Илия, освен за неговия роден град. Но библейските разкази за живота на Илия вероятно се отнасят докато е бил възрастен.

Предполагам, че Илия се беше редица пъти като благонадежден пред Бог в различни събития

и обстоятелства, които не са описани в Святото Писание. Неговата Вяра беше проверена и той имаше много голямо доверие на Бога. Той знаеше от опит, че живият Бог слуша и отговаря на молитви.

Прецизност

Пето, Илия беше много конкретен в молитвите си (ст. 20-21) - забелязваме това и по-късно (3. Царе 18:36-38, 4. Царе 1:10-12). Тук Илия установява, че сина на вдовицата е спрятал да гиша и той осъзнава личната и икономическата трагедия, която означава това. Сърцето му се къса заради нея и той се застъпва в специална молитва за нея и провежда техника за съживяване, при което Бог отговори с голямо чудо. Момчето оживява, майка му е толкова радостна, а учението на Илия се оказва правилно.

Има общи молитви. Има за-дълбочени молитви. Има мъдри молитви на поклонение и благодарност. Но тези не бива да заемат мястото за молитва на признание и застъпничество, които са специфични и прецизни. Бог не се радва на нашето многословие, а на нашето служение.

Жива и ефективна молитва

Веднъж един човек от града купил кравеферма и не след дълго той се отишъл в търговията с млечни продукти и се оплакал, че най-добрата му крава не давала повече мляко.

„Да не би да не я храниш вече както трябва?“ - го попитал собственика на магазина.

„Не, правя всичко, както е описано в книгата“ - отговорил той.

„Доиш ли я всеки ден?“ - попитал собственика

„От време на време“ - отговорил той. „Когато имам нужда от мяко излизам и я доя. Ако не ми трябва мяко, оставям кравата да го съхранява.“ Собственика на магазина обяснил, че така няма да функционират нещата: Трябва да вземете всичко, което тя ви дава, иначе скоро няма нищо да имате.

На практика при молитвата нещата са подобни: Бог съветва децата си, да се ангажират в постоянна, обичайна и специфична молитва, така че, когато има някакъв проблем да можем да застанем на колене и да се застъпим за хората в нужда, като общуваме с Един, на който ни познава добре и на Който се доверяваме.

Практикувайте петте принципа за молитва и ще бъдете по-ефективни и ще се молите с по-голяма жизненост. Последните думи за чудните дела на Илия намираме в Новия Завет в Яков 5:17-18:

„Илия беше човек със същото естество като нас; и помоли се усърдно да не вали дъжд, и не вали дъжд на земята три години и шест месеца; и так се помоли и небето да даде дъжд, и земята произведе плода си.“

Ако един човек можеше да служи чрез силна и победна молитва, то и Вие ще можете. Един автентичен живот, отдавеност към Бога, опита в живота Ви, дълбока любов към истината и хората, са необходимите неща за това.

Днес Бог се нуждае именно от такива хора. Моля се, повече мъже и жени да отговорят на предизвикателствата на нашето време, и да служат на Бога без предразсъдъци както Илия, да се молят на колене пред Него. Бог със сигурност ще чуе темзи молитви и ще им отговори.

Псалом 42

Както еленът пъхти за водните потоци, така душата ми въздиша за Тебе, Боже.

Жадна е душата ми за Бога, за живия Бог;

Кога ще дойда и ще се явя пред Бога? Моите сълзи ми станаха храна денем и нощем, Като непрестанно ми думат:

Где е твой Бог?

Изливам душата си дълбоко в мене като си напомням това, - Как отивах с множеството, И завеждах шествието в Божия дом с глас на радост и на хваление, с множеството, което празнуваше.

Защо си отпаднала душа моя? И защо се смущаваш дълбоко в мене? Надявай се на Бога; защото аз още ще Го славословя за помощта от лицето му.

Боже мой, душата ми е отпаднала дълбоко в мене; Затова си спомням за Тебе от земята на Иордана

И на планините Ермон, от

гората Мисар.

Бездна призовава бездна с шума на Твоите водопади; Всичките Твои вълни и Твои развлънвани води преминаха над мене;

Но пак денем Господ ще заръча за мене милостта Си, И нощем песента му

ще бъде с мене и молитвата към Бога на живота ми.

Ще река на Бога, моята канара: Защо си ме забравил?

Защо ходя нажален поради притеснението от неприятеля?

Като със смазване на костите ми противниците ми ме укоряват, и непрестанно ми

думат: Где е твой Бог?

Защо си отпаднала, душа моя? И защо се смущаваш дълбоко в мене?

Надявай се на Бога; аз още ще Го славословя:

Той е помощ на лицето ми и Бог мой.

Избягване на близостта

Уж ние християните трябва да сме щастливи. Дори когато - или особено когато - нещата не вървят добре. Ние не сме защитени от тежките моменти в живота - срив в здравето ни, криза на работа, финансови затруднения, зависимост или проблеми в отношенията ни. Но би трябвало, когато сме въоръжени с вярата си към Бога да се справим с тези проблеми и при това да вдъхваме надеждата, която е в нас и на другите.

Но защо не успяваме да го направим? Къде се объркат нещата? В настоящата статия бих желал да Ви предложа няколко гледни точки и да окуражам онези, които са разочароване от взаимоотношенията и опита си с хората.

Коренът на проблема

Нека разгледаме двете основни насоки на човешкия опит: потребности и близост. Смятам, че имам основание да твърдя, че всички ние имаме потребности. Как ги развиваме и в коя посока се обръщаме, за да ги задоволим е съвсем друг въпрос. Ако кажем, че имаме потребности, ние признаваме едновременно, че имаме очаквания, как да бъдат задоволени тези потребности. И ако има нещо, което кара християните да осъзнават от какво се нуждаят, то в една или друга степен е изпитание.

Редица християни търсят определено лице, което ще задоволи потребностите им; което дори може да излекува болките им. И ако това не се случи, автоматично се отваря вратата на отрицателните емоции като тревога, разочарование, ярост, депресии, изолиране и дори огорчение. Тези емоции могат да предизвикат това, че хората да се концентрира повече върху начина, по който чувстват потребностите, а с това в отношенията им започва движение по спиралата надолу. И най-накрая вкарваме Бог в онази „дука на ада“, която реално сами сме си създали.

Със сигурност редица от нас могат да се идентифицират с подобен опит. Ние всички желаем да имаме до себе си някой, на когото можем да се доверим напълно, някой, който е винаги на

разположение и винаги ни разбира. С други думи, искаем лично и близко взаимоотношение. Так обръщам внимание на потребността от взаимоотношение, което засяга сърцето, душата и съзнанието ни. Понякога си задаваме въпроса, дали в действителност желаем това, защото това може да е мястото, в което губим контрола.

Има ли някой, който чете тези редове и никога да не е бил разочарован или предаван от някой друг? Има ли лице, към което Вие се обръщате с очакването да задоволи потребността Ви, особено сред криза или изпитание? В действителност хората, от които очакваме, че биха ни разбрали най-добре, са тези, който имат най-големия потенциал да ни разочароват. Много вероятно е, това да е наш колега, приятел, роднина, брат или сестра от църквата, пастора. Този, който познаваме добре и му имаме доверие, ще е именно онзи, който ще ни разочарова. Или поне няма да отговори на очакванията ни. Колко е тъжно, че онези хора, с които някога сме били толкова близки - в семейството или църквата - са се отчуждили толкова от нас.

Какъв е отговорът?

Как да изградим взаимоотношения, които да не ни разочароват? Къде на открием приятел, който безрезервно ще се заеме с потребностите ни? Кой не би избягал, независимо от събитията, и би разbral потребностите и най-съкровените ни конфиденции?

Може би се досещате какво ще Ви кажа сега? Правилно - такъв тип взаимоотношения може да дойде само от Бога. Това не е просто религиозно клише или въздух под налягане. Нека разгледаме въпроса по-отблизо.

Замисляли ли сме се някога, че причината по ради която нашите потребности не са задоволени в човешките ни взаимоотношения се корени в това, че ние се оглеждаме някъде встрашени? Замисляли ли сме се някога, че неразбирателствата, които имам с хората - които често са причина да прекратяваме едни или други взаи-

моотношения - се използват, за да заздравят връзката помежду ни?

Вижте, за да приемем, че потребностите ни никога няма да бъдат напълно задоволени от хора или ситуации, трябва да бъде брутално честни по отношение на ограниченията на хората около нас. Дори в повечето случаи те да имат най-добрите намерения спрямо нас, то най-добрите ни приятели или членовете на семействата ни биха ни разочаровали. Както ние самите разочароваме тях. Това е причината, поради която се нуждаем от тесни взаимоотношения на доверие с Бога и трябва да се научим, че е добре да възложим доверието си окончателно на Него.

Но - това е също важно - ние се нуждаем и едни от други. Божието намерение за нас не е да имаме взаимоотношения само и единствено с Него, колкото и примамливо да звуци това, особено в случаите, когато взаимоотношенията ни с другите се сриват. Има ценни уроци, които можем да научим от тесните взаимоотношения, а Бог желае да съберем опит от тях, включително когато нещата се объркват или провалят.

Първата ни реакция е да се оттеглим, за да си спестим сами на себе си болката и страданието. Така ние „бягаме от дома“. Напускаме семействата си. Напускаме църквата. Напускаме работа. Някои започват да пият, да вземат наркотици, да живеят в свободни сексуални взаимоотношения, харесва ни порнографията, на мираме нов партньор, нова църква, нова работа. Но в действителност болката не изчезва. И как би могла? Когато бягаме, в действителност ние задълбочаваме проблема.

Нека бягаме в посока към близост

Жivotът не трябва да прилича на адски кръг от погрешни, неразрешени емоции, които водят до огорчение и прекъснати взаимоотношения. Направило ли Ви е впечатление колко често Библията акцентира върху това да запазим и възстановяваме взаимоотношенията си? Ние не се движим в посока близост, когато бягаме от сложните и тежки взаимоотношения без значение дали в семейството ли църквата. Тези взаимоотношения стават по-силни, когато се изправим срещу проблемите и направим всичко необходимо да ги възстановим. Това може да означава да се извиним ли да простим или просто да поставим ясни граници. Това което според Божията воля не бива да правим е да се оттегляме и да бъдем контрапродуктивни.

Защо тогава не отидем при хората, които са ни разочаровали и да кажем: „Има нещо, за ко-

ето в действителност трябва да разговарям с теб. Може да съм разбрал погрешно, но връзката ни е толкова важна за мен, че желая да изчистим тези неща.“

Този сценарий обикновено плаши повечето до смърт. Изглежда, че крие много рискове - а в действително това е точно така. Другият може да ни се ядоса. Той може да разбере намеренията ни абсолютно погрешно. Ако се случи така, тогава има едно място, в което нашите потребности ще бъдат задоволени - при нашия Спасител и Господ Иисус Христос. И е възможно взаимоотношенията ни да станат още по-интензивни.

Трябва да се доверим на Бога по отношение на болката и празнотата, която изпитваме, които са резултат от конфликти и разочарования от хората, от които във време на изпитание сме очаквали помощ. Можем да поемем риска да кажем на Бога, колко празни се чувстваме, и че бихме желали да се чувстваме по-добре. Това не означава, че веднага ще се почувствува добре. Но това означава, че сме предприели крачка, което ще ни помогне да запазим взаимоотношението си на доверие с Бога и в следствие от това да изградим дори по-тесни взаимоотношения именно с хората, които са ни разочаровали. Ако поемем риска да сме честни с тези хора и да не очакваме ответна реакция, то Бог може да работи!

И така, когато следващият път се изкушаваме да избягаме, просто защото сме наранени или изоставени, то нека да се запитаме: „Какво всъщност очаквам, какво ще се случи и от какво в действителност имам нужда?“ Поставете си и този въпрос: „Има ли човек, които може напълно да излекува и задоволи моите физически, емоционални, духовни и психологически потребности, които толкова дълбоко изпитвам?“

Не, няма такъв човек, дори хората да могат да ни помогнат, но до известен смисъл. Но има един Бог, които разбира всички наши потребности, дори преди да сме осъзнали. Това е истинската близост, на която можем да се доверим. Това взаимоотношение ни помага, да видим всичките си други взаимоотношения в правилната перспектива. И както ни напомня Новия Завет:

„Ако каже някой: „Обичам Бога“, а мрази брат си, той е лъжец; защото, който не обича брат си, когото е видял, не може да обича Бога, Когото не е видял. И тази заповед имаме от Него: който обича Бога, да обича и брат си.“ (1. Йоан 4:20-21)

Маркус Маунтс

Приемете поуката ми, а не сребро,

И по-добре знание, нежели избрано злато.

Зашто мъдростта е по-добра от скъпоценни камъни,

И всичко желателно не се сравнява с нея.

Аз, мъдростта, обитавам с благоразумието,

И издирвам знание на умни мисли.

Страх от Господа е да се мрази злото.

Аз мразя гордост и високоумие,

Лош път и опаки уста.

У мене е съветът и здравомислието;

Аз съм разум; у мене е силата.

Чрез мене царете цафуват

И началниците узаконяват правда.

Чрез мене князете началствуват,

Тоже и толемците и всичките земни съдии.

Аз любя ония, които ме любят,

И ония, които ме търсят ревностно, ще ме намерят.

Богатството и славата са с мене;

Да! трайният имот и правдата.

Плодовете ми са по-добри от злато, д

аже от най-чисто злато,

И приходът от мене от избрано сребро.

Притчи 8:10-19